

FELICITACIÓ ANYAL

La sublim tranquil·litat d'aquest vespre m'ha desvetllat de sobte allò que els poetes i escriptors de prestigi anomenen "inspiració". I, quan hom se sent interiorment compromès a satisfer una petició d'aquest tipus, com és el cas d'aquest escrit, i els batecs del seu enteniment l'empenyen al suïcidi, si cal, per tal de sortir ben parat d'aquesta angúnia, no li queda més remei que trencar-s'hi les banyes fins l'últim alè.

Estic, en aquests moments, totalment immers i amarat d'una tempesta d'idees tan gran que difícilment podré posar en ordre i lligar-ne els caps.

En principi, el tema no és altre que fer un breu comentari dirigit a tots els lectors d'aquesta revista en general, però que jo intentaré enfocar-lo, amb una visió mental clara i neta de tota mena de prejudicis, vers aquells lectors que, posseïdors del privilegi d'una refinada predisposició a copsar la infinitat de sentiments emotius que pot provocar en cada un de nosaltres la més pura essència del missatge universal de la música, estiguin mínimament disposats a ser receptors del contingut d'aquestes ratlles.

Si partim de la inviable possibilitat que un somni pugui mai ser realitat, us puc dir que fa un any que jo somnio. Però és ben cert, també, que ho faig tocant de peus a terra. Us ho aclariré: Tots vosaltres, o gairebé tots, heu sentit parlar, i parlat també, d'aquesta colla de companys i coneguts, o fins i tot familiars vostres, que formem el grup "Les nostres veus". Doncs bé, d'aquest nadó, musicalment entès, que aquest mes de setembre ha complert un any, jo en sóc una nota que si bé no el vaig veure néixer, sí que el vaig conèixer quan tot just tenia tres setmanes i, d'aleshores ençà, el fet de conèixer amb tota la resta de notes d'aquesta melodia vital, m'ha provocat una metamorfosi interna tal, que quasi no sé descriure. Intenses sensacions d'una pau interior immesurable embriaguen tot el meu ser, el meu comportament s'ha tornat més amable i comprensiu, estimulat per les intenses i emotives vibracions que comporta el fet de conèixer amb d'altra gent i la relació social a què obliga. M'ha estimulat la il·lusió de viure amb plenitud cada un dels respirs i sospirs que cada batec del cor infon a tot el meu ser, conscientment o inconscient, així com també ha fet arrelar i créixer en mi un dolç neguit de fer coses profitoses i m'ha ajudat a sentir-me necessitat i necessari, tot i no ser imprescindible. I moltes coses més que cadascú viu a la seva manera.

Tot aquest primer any de vida com a grup coral ha estat amarat d'un nou alè que, mica en mica, ha anat conduint els meus passos per camins de joia, malgrat els entrebancs que la vida mateixa ens prepara a cada instant.

Hi ha moments que aquest meu cervell sembla com si posés seny i, de sobte, entro en el dubte de si és cert o és somni tot el que estic dient. Em deturo a pensar un mínim instant, i tot d'una m'adono que, ben mirat, les proves demostren que en el fons del fons encara hi ha quelcom de verídric en tot això.

Certament, seria difícil afirmar dogmàticament que totes aquestes mutacions que he descrit a títol personal, però que són aplicables a tots els altres membres de "Les nostres veus", tinguin el denominador comú de la música i el cant, però el que sí és cert és que hi tenen un tant per cent molt alt de culpa.

De vegades, quan el trasvals de la feina i altres maldecaps em deixen respirar amb una certa tranquil·litat i complaença, em ve a la ment el record de fa un any, quan un dels companys em va dir si li volia fer costat a cantar amb el grup per tal d'anar-lo fent créixer. I ara penso en la sort que vaig fer d'acceptar aquell oferiment que en principi em féu dubtar de si agafar-m'hi o no. Crec que la decisió presa en aquell moment de formar part d'aquest grup ha estat i segueix essent un privilegi del qual no tothom pot gaudir. Aprofito per dir-vos que si algú té ganes d'acompanyar-nos, nosaltres tenim les portes obertes perquè pugui entrar-hi sense cap compromís. Si de veritat és una persona que sent passió per la música i el cant principalment, se sentirà molt a gust entre nosaltres. Ben mirat, no fa mai nosa, estalvia vicis i molts altres maldecaps.

Tornant al fil del que estava dient, i ja per acabar, voldria deixar ben clar i públic l'agraïment més noble i sincer del grup "Les nostres veus" a totes aquelles persones i entitats que fins ara ens han fet l'honor de convidar-nos a fer-los una estona de companyia amb el nostre cant. A títol personal us vull dir a tots els qui heu tingut la paciència de llegir aquesta pesantor d'escrit, que la crònica d'activitats del grup durant aquest primer any, us la faré arribar més endavant, si en tinc ocasió. Si m'he fet pesat, carregós, antipàtic, etc., etc. dient-vos tot el que heu llegit, us demano que, en nom de la infinita satisfacció que suposa viure el somni de la música i el cant, us digneu atorgar-me una complaent redempció.

En nom de "LES NOSTRES VEUS",

DELFI JOHÉ I CARRERAS